

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/3/2015
Identifikačné číslo spisu:	9513100195
Dátum vydania rozhodnutia:	15.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9513100195.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Harabína a JUDr. Viliama Dohňanského na verejnom zasadnutí 15. novembra 2016, v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. F. F. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, z 11. septembra 2014, sp. zn. BB-3T 36/2013, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

II. Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného Mgr. F. F., nar. XX. Y. XXXX v W., trvale bytom F. č. XX, W.,

podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, sp. zn. VII/1 Gv 35/10-71, pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., ktoré mal spáchať tak, že dňa 03. marca 2010 v čase od 09.30 hod. do 11.19 hod., v objekte Okresného riaditeľstva PZ W. G.. na X. ulici XX v W. v súvislosti s trestným konaním v jemu pridelenej veci ČVS: ORP:1288/3-OEK-BI-2009 najprv F. Q. ukázal v počítači už pripravený text uznesenia o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku a tomuto vzápätí navrhol vyriešenie predmetného podozrenia z trestnej činnosti týkajúceho sa jeho manželky P. Q. tak, že ako príslušný vyšetrovateľ vyhotoví prispôbenú zápisnicu o výsluchu P. Q. podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku a na základe jej obsahu trestné konanie ukončí, pričom svojím vystupovaním pri komunikácii dával F. Q. najavo, že tak neučiní zadarmo a potom, ako F. Q. prejavil súhlas s navrhnutým riešením, obvinený kpt. Mgr. F. F. bez prítomnosti a skutočnej výpovede P. Q. vyhotovil zápisnicu o výsluchu podozrivej P. Q. podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku, ktorú pritom antedatoval dňom 25. februára 2010 a časom od 09.00 hod. do 10.15 hod., túto zápisnicu následne predložil F. Q. na podpis a potom, ako ju F. Q. menom P. Q. slovom „Q.“ podpísal, nechal sa F. Q. pozvať na obed a následne túto zápisnicu zaradil do

vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-1288/3-OEK-BI-2009, v ktorom zároveň vydal uznesenie o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, ktoré antedatoval dňom 26. februára 2010 a takto ukončený vyšetrovací spis ČVS: ORP-1288/3-OEK-BI-2009 dňa 03. marca 2010 odovzdal nadriadenému,

následne obvinený kpt. Mgr. F. F. v čase cca. od 12.21 hod. do 14.06 hod. nasledujúceho dňa 04. marca 2010 v bussinescentre Y. v W. na F. ulici počas deň predtým dohodnutého obeda s F. Q. požiadal F. Q. o zaplatenie úplatku 1000 Eur za tento svoj postup pri riešení vyššie uvedeného podozrenia z trestnej činnosti jeho manželky P. Q., pričom od F. Q. aj vzápätí prijal bankovku v nominálnej hodnote 500 Eur s tým, že F. Q. zvyšok doplatí dňa 08. marca 2010 a

následne obvinený kpt. Mgr. F. F. dňa 08. marca 2010 v W. v kaviarni za tržnicou na S. P. po spoločnom absolvovaní prehliadky rodinného domu požiadal F. Q. o doplatenie zvyšnej časti úplatku 500 Eur, ktoré mu však F. Q. už nevyplatil, čím zároveň obvinený konal v rozpore s ustanoveniami § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/, i/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, ďalej v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 10 a § 201 ods. 3 Trestného poriadku, ako aj v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Odôvodnenie

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) podal na obžalovaného kpt. Mgr. F. F. 29. novembra 2013 na Špecializovaný trestný súd Pezinok, obžalobu pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák., prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozsudku.

Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, rozsudkom z 11. septembra 2014, sp. zn. BB-3T 36/2013 uznal obžalovaného kpt. Mgr. F. F. za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák., prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 03. marca 2010 v čase od 09.30 hod. do 11.19 hod., v objekte Okresného riaditeľstva PZ W. G.. na X. ulici XX v W. v súvislosti s trestným konaním v jemu pridelennej veci ČVS: ORP:1288/3-OEK-BI-2009 najprv F. Q. ukázal v počítači už pripravený text uznesenia o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku a tomuto vzápätí navrhol vyriešenie predmetného podozrenia z trestnej činnosti týkajúceho sa jeho manželky P. Q. tak, že ako príslušný vyšetrovateľ vyhotoví prispôbenú zápisnicu o výsluchu P. Q. podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku a na základe jej obsahu trestné konanie ukončí, pričom svojím vystupovaním pri komunikácii dával F. Q. najavo, že tak neučiní zadarmo a potom, ako F. Q. prejavil súhlas s navrhnutým riešením, obvinený kpt. Mgr. F. F. bez prítomnosti a skutočnej výpovede P. Q. vyhotovil zápisnicu o výsluchu podozrivej P. Q. podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku, ktorú pritom antedatoval dňom 25. februára 2010 a časom od 09.00 hod. do 10.15 hod., túto zápisnicu následne predložil F. Q. na podpis a potom, ako ju F. Q. menom P. Q. slovom „Q.“ podpísal, nechal sa F. Q. pozvať na obed a následne túto zápisnicu zaradil do vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-1288/3-OEK-BI-2009, v ktorom zároveň vydal uznesenie o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, ktoré antedatoval dňom 26. februára 2010 a takto ukončený vyšetrovací spis ČVS: ORP-1288/3-OEK-BI-2009 dňa 03. marca 2010 odovzdal nadriadenému,

následne obvinený kpt. Mgr. F. F. v čase cca. od 12.21 hod. do 14.06 hod. nasledujúceho dňa 04. marca 2010 v bussinescentre Y. v W. na F. ulici počas deň predtým dohodnutého obeda s F. Q. požiadal F. Q. o zaplatenie úplatku 1000 Eur za tento svoj postup pri riešení vyššie uvedeného podozrenia z trestnej činnosti jeho manželky P. Q., pričom od F. Q. aj vzápätí prijal bankovku v nominálnej hodnote 500 Eur s tým, že F. Q. zvyšok doplatí dňa 08. marca 2010 a

následne obvinený kpt. Mgr. F. F. dňa 08. marca 2010 v Bratislave v kaviarni za tržnicou na S. P. po spoločnom absolvovaní prehliadky rodinného domu požiadal F. Q. o doplatenie zvyšnej časti úplatku 500 Eur, ktoré mu však F. Q. už nevyplatil, čím zároveň obvinený konal v rozpore s ustanoveniami § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/, i/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, ďalej v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 10 a § 201 ods. 3 Trestného poriadku, ako aj v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore.

Za to bol obžalovanému Mgr. F. F. podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaný bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa §§ 56 ods. 1, 57 ods. 2, 57 ods. 3 Tr. zák. na peňažný trest 1.500 Eur s tým, že zaplatená suma pripadá štátu a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace.

Podľa § 67 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému bol uložený i trest zákazu činnosti súvisiacej s výkonom funkcie verejného činiteľa na 5 rokov.

Proti tomu rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný. Odvolanie rozsiahlo odôvodnil sám a aj prostredníctvom svojej obhajkyne.

Obžalovaný sa v odvolaní nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a nesúhlasí ani s dôvodmi, o ktoré oprel súd svoje rozhodnutie. Vytýka okrem iného, nezákonne získané dôkazy, ako i vadnosť príkazov, ktoré nevydal zákonný sudca v zmysle § 116 Tr. por. Ak by súd hodnotil dôkazy zákonným spôsobom, nemohol ho uznať za vinného. Súdu prvého stupňa vytýkal odmietavý postoj k tvrdeniam obhajoby, ktoré súd odôvodnil len nepostačujúcou formuláciou, že „obrane obžalovaného neuveril“. Naproti tomu, súd prvého stupňa uveril tvrdeniu viackrát trestanej osoby (z toho jedenkrát za podvod), ktorá mala byť poskytovateľom údajného úplatku napriek tomu, že obžalovaný nemenil svoje výpovede a od počiatku vypovedal pravdivo. Naopak, bol to svedok Q., ktorý bol vypočutý vo veci 6-krát a vždy vypovedal rozdielne. V konaní pred súdom neboli vykonané žiadne dôkazy, ktoré by jednoznačne preukazovali vinu obžalovaného. Súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení uviedol, že usvedčujúca výpoveď Q. zapadá do rámca výpovede svedkyne Q., jeho manželky. Svedkyňa vypovedala, že svedok Q. sa mal stretnúť s obžalovaným na rôznych miestach, ako aj to, že mal dať nejakému policajtovi peniaze, ktorého jej však svedok neidentifikoval. Obhajoba ďalej namietala, že z písomného vyhotovenia rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil len stručným obsahom z kontextu vytrhnutých výpovedí jednotlivých svedkov a záverečným konštatovaním, že súd má jednoznačne za preukázané, že sa skutok stal, že ho spáchal obžalovaný tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Vytýka ďalej, že odôvodnenie napadnutého rozsudku napriek jeho rozsiahlosti je vyhotovené iba formalisticky a nepresvedčivo. V odôvodnení rozsudku súd iba nekriticky prevzal prednesy prokurátora ÚŠP z jeho záverečnej reči, pričom takéto hodnotenie dôkazov nie je akceptovateľné, najmä z dôvodu, že sa iba izolovane poukázalo na určitú časť dôkazov, ktoré vyhovovali prokurátorovi, ale bez ich hodnotenia v celkovom kontexte vykonaných dôkazov. Skutočnosti, ktoré obhajkyňa vytýka, sú: a/ nezákonné dôkazy, b/ procesné pochybenia, c/ právna kvalifikácia a d/ dôkazná situácia. Obhajoba vytýkala, že súd prvého stupňa založil svoje meritórne rozhodnutie na základe jednostranného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa neakceptoval zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“ vzhľadom na to, že v konaní neboli zadovážené iné priame dôkazy. Celý skutok a skutkové okolnosti podporujúce obžalobu, zostali len v rovine tvrdenia proti tvrdeniu.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril. Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhol, aby odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por.

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného postupom podľa § 293 ods. 7 Tr. por., nakoľko obžalovaný výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Obhajkyňa obžalovaného navrhla odvolaniu vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ - obžalovaný ako oprávnená osoba - včas podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd zistil, že podané odvolanie je dôvodné.

Ustálil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.).

Uvedené porušenie je primárne, nakoľko je nadradené ostatným písmenám ustanovenia ods. 1 § 321 Tr. por. z hľadiska ich dôležitosti. Odvolací súd zistil aj to, že orgány činné v trestnom konaní vrátane dozorového prokurátora, ale ani súd prvého stupňa nepostupovali zákonne, lebo sa nevysporiadali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a došlo k porušeniu zákona vo viacerých smeroch, ako na to správne poukázal i odvolateľ a jeho obhajkyňa.

Zo spisu špecializovaného trestného súdu je zrejmé, že vo veci, okrem vznesenia obvinenia, aj v iných otázkach vždy rozhodovala a konala Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 1. Inšpekčného oddelenia, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len sekcia).

Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 15. mája 2007 vo veci Ramsahai a iní proti Holandsku, sťažnosť č. 52391/99, rozsudok zo 14. decembra 2010 vo veci Mižigárová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 74832/01, rozsudok z 25. júla 2013 vo veci Kummer proti Českej republike, sťažnosť č. 32133/11, rozsudok zo 16. februára 2012 vo veci Eremiášová a Pechová proti Českej republike), kladie dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb. Podľa týchto rozsudkov inšpekčná služba podriadená ministrovi vnútra nespĺňa atribúty nezávislosti a nezaručuje dôveru verejnosti k monopolu štátu na použitie sily a to ani vtedy, keď podlieha dozoru prokurátora. Päťčlenný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozsudkom zo 6. júna 2016 sp. zn. 2 TdoV 11/2015 vyslovil a vydal v rozpore s týmito medzinárodnými názormi konštatovanie, že inšpekcia je zákonná.

Aj v prípade, že by inšpekčná služba ministerstva vnútra, bola orgánom zákonom predpokladaným, pokiaľ ide o vznesenie obvinenia a iné úkony, v danej trestnej veci došlo k iným pochybeniam. Použili sa napr. záznamy telekomunikačnej služby na základe príkazu nepríslušných sudcov pre prípravné konanie, konkrétne sudcov Okresného súdu Bratislava I. Odvolací súd musel preto napadnutý rozsudok zrušiť z iných, nižšie uvedených dôvodov.

Zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov (ďalej len ITP) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v § 2 ods. 2 upravuje, že ITP môže používať Policajný zbor, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Finančná správa (ďalej len „orgán štátu“) v rozsahu podľa osobitných predpisov. V zmysle § 2 ods. 5 zákona pri odpočúvaní a zaznamenávaní telekomunikačnej služby sa môže použiť len taký ITP, ktorý umožní okamžite identifikovať koncové telekomunikačné zariadenie, ktoré bolo použité na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej služby, ktorý neumožní vymazanie údajov identifikujúcich toto zariadenie a ktorý neumožňuje vymazanie času odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej služby. Podľa odseku 6 tohto ustanovenia príslušník alebo zamestnanec orgánu štátu, ktorý plní úlohy súvisiace s technickým zabezpečením používania ITP, sa musí podrobiť psychofyziologickému overeniu pravdivosti v

lehotách určených vedúcim orgánu štátu. Ustanovenie § 3 ods. 1 tohto zákona stanovuje, že ITP možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím ITP sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Podľa § 4a ods. 1 písm. a/ - b/ spomínaného zákona na rozhodovanie o použití ITP podľa tohto zákona je vecne príslušný krajský súd ..., to neplatí, ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu.

Pri skúmaní vecnej a miestnej príslušnosti pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, s poukazom na ustanovenie § 14 písm. e/ Tr. por. (trestné činy prijímania úplatku podľa § 328 až 331 Trestného zákona) je zjavné, že žalovaný trestný čin patrí do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu.

Podľa § 15 Tr. por.: Konanie v prvom stupni vykonáva okresný súd, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 16 ods. 1 až 4 Tr. por. Okresný súd v sídle krajského súdu vykonáva v prvom stupni konanie. Podľa § 16 ods. 5 Tr. por.: Ustanovenia odsekov 1 až 4 sa nevzťahujú na trestné činy, ktoré patria do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu. Špecializovaný trestný súd vykonáva konanie o trestných činoch patriacich do jeho pôsobnosti v prvom stupni.

Ide tu teda o prednosť vecnej príslušnosti Špecializovaného trestného súdu, ktorá je umocnená aj ustanovením § 18 ods. 4 Tr. por. Ak je osoba podliehajúca pôsobnosti okresného súdu súčasne stíhaná pre iný trestný čin, ktorý vecne súvisí s trestným činom, na ktorý sa vzťahuje právomoc Špecializovaného trestného súdu, Špecializovaný trestný súd prejedná a rozhodne, aj pokiaľ ide o súvisiaci trestný čin.

Táto citácia zákonných ustanovení má potom spojitosť s ustanovením § 24 ods. 3, 4 Tr. por.: Vo všetkých veciach uvedených v § 16 ods. 5 je na vykonávanie úkonov pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní príslušný Špecializovaný trestný súd. Na vydanie príkazu na sledovanie osôb a vecí podľa § 113 ods. 4, príkazu na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114, príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 alebo § 116 a príkazu na použitie agenta podľa § 117 je pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní príslušný okresný súd v sídle toho krajského súdu, v ktorého obvode je súd, ktorý by bol príslušný na konanie o obžalobe, a Špecializovaný trestný súd, ak ide o veci patriace do jeho pôsobnosti.

V danom prípade tomu tak nebolo a preto je potrebné konštatovať, že ide o nezákonne získané dôkazy. Sudcovia pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I neboli oprávnení príkazy vydať, a preto prokurátor a špecializovaný trestný súd nemohli takto nezákonne získané odposluchy akceptovať. Zákonným sudcom v tomto prípade bol sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, a to podľa vyššie citovaného ustanovenia § 16 ods. 5 Tr. por.

Najvyšší súd len dodáva, že Príkazy vydané sudcami okresného súdu, na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke operátora telekomunikačnej činnosti, ani jeden neobsahuje označenie úmyselného trestného činu, nehovoriac, že nie sú riadne odôvodnené skutkovými okolnosťami.

Zákonom predpísané náležitosti prepisu údajov o účastníkoch, čase ich komunikácie, prípadne počte a čase uskutočnených telefónnych impulzov dvoch volajúcich účastníkov telefónnych staníc, nie je vôbec možné označiť za formálne a príkazy sudcu pre prípravné konanie, ako i získané informácie je súd vždy povinný preskúmať aj na základe obsahu žiadostí, návrhov a príkazov. Prieskumná povinnosť súdu sa musí vždy vzťahovať i na zákonnosť celého prípravného konania, dozorovú činnosť prokurátora a rozhodovanie sudcu pre prípravné konanie, pretože bez toho nie je možné hovoriť o spravodlivom procese (čl. 6 ods. 1 Dohovoru).

V zmysle § 4 ods. 3 písm. a - c/ zákona o ochrane súkromia žiadosť o použitie ITP sa predkladá písomne súdu príslušnému podľa § 4a. Žiadosť musí obsahovať druh ITP, ktorý sa má použiť, miesto jeho použitia, navrhovaný čas trvania jeho použitia, údaje o osobe, voči ktorej sa má tento prostriedok použiť, informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť a dôvody na použitie ITP. Súd nesmie rozhodnúť o žiadosti, ktorá nemá zákonom ustanovené náležitosti, a takúto žiadosť vráti žiadateľovi. Podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane súkromia ak sa majú informácie získané použitím ITP použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok. Ustanovenie odseku 3 § 7 zákona o ochrane súkromia ak sa ITP použil v rozpore s týmto zákonom, záznam získaný pri takom použití alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia ITP nijaký štátny orgán ani iný orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz, ani uznať za dôkaz okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie. Nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok sa musí zničiť v prítomnosti zákonného sudcu príslušného na vydanie povolenia do 24 hodín od protiprávneho použitia ITP.

Nevyhnutnosť rešpektovania ustanovenia Trestného poriadku o príslušnosti súdu pri vydaní príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky možno podporiť aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého, ak bol príkaz na záznam telekomunikačnej prevádzky vydaný sudcom krajského súdu (v danom prípade išlo o sudcov okresného súdu) vo veci, v ktorej je na tento úkon príslušný sudca Špecializovaného trestného súdu, v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. nemožno naň prihliadnuť ako na zákonný dôkaz. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť - a procesmi nepoužiteľnosti aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu.

Keďže ide o nezákonný dôkaz, vypovedacia hodnota svedeckej výpovede svedka F. Q., P. Q., ako i obžalovaného F., postupom orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom bola tým procesne znehodnotená. V dôsledku toho sa táto nezákonnosť preniesla aj na obsah ich výpovedí a následne aj do napadnutého rozsudku. Uvedené konštatovanie je plne súladné so zákonnou úpravou, ako aj so súdnou praxou, nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky a judikatúrou štrasburského súdu pre ľudské práva. Každý súd je vždy povinný to rešpektovať.

Prvostupňový súd tieto pochybenia a nezákonnosti z prípravného konania, ktoré sa preniesli aj na zaobstarané dôkazy, neodmietol, naopak vinu v napadnutom rozhodnutí na nich založil. Ďalším pochybením je tvrdenie súdu prvého stupňa, že obžalovaný bol na miestach, ktoré vo svojej výpovedi uvádza svedok Q.. Uvedené vychádza len z jeho domnienok a hypotéz. Neexistuje dôkaz, ktorý by potvrdil, že obžalovaný sa nachádzal v danom čase na daných miestach, tak ako to tvrdí vo svojich výpovediach svedok Q.. Súd prvého stupňa nemá lokalizáciu hovorov svedka Q. preukázanú ani jeho presný pohyb po miestach a v časoch, o ktorých vypovedal, a už žiadnym dôkazom nie je preukázané, že na údajných miestach a v časoch, ktoré svedok Q. uvádza (Y. W. I. - garáže, Q. ul., P. W.) sa v daných dňoch a časoch nachádzal aj obžalovaný. Je potrebné dať za pravdu obhajobe a síce, že v trestnom spise sa nachádza ďalší nezákonne získaný dôkaz. Je evidentné, že sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica vydal 19. októbra 2012 pod sp. zn. BB-ŠTS-155/2012 Príkaz na zistenie a oznámenie údajov prenášaných prostredníctvom počítačového systému od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti - konkrétne zistiť a oznámiť, za obdobie od 1. januára 2010 do 15. marca 2010, adresu e-mailovej schránky, ktorú mal v rámci plnenia služobných povinností pridelenú, a ktorú používal príslušník Policajného zboru Mgr. F. F. a zistiť a oznámiť obsahové a prevádzkové údaje prenášané prostredníctvom počítačového systému týkajúcej sa e-mailovej schránky tohto príslušníka PZ. Dňa 14. novembra 2012 riaditeľ odboru uvedenej Sekcie informatiky písomne oznámil, že menovaný Mgr. F. F. mal od 10. augusta 2006 do 01. júla 2008 pridelenú služobnú e-mailovú adresu a@b.c Od 01. júla 2008

má pridelenú služobnú e-mailovú adresu a@b.c Záverečná odpoveď riaditeľa odboru znela, že požadované údaje už nie sú k dispozícii. Zo správy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, vedúceho Sekcie informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 19. mája 2011 vyplýva, že tento už v minulosti (teda pred 19. májom 2011) zaslal na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcii kontroly a inšpekčnej služby, prehľad e-mailovej komunikácie F. za obdobie od 01. januára 2010 do 15. marca 2010. Z uvedeného je zrejmé, že daný prehľad e-mailovej komunikácie bol ako dôkaz získaný nezákonne bez príkazu zákonného sudcu a v čase, kedy už ani nemohla existovať (zákonná lehota 6 mesiacov - Ústavný súd Slovenskej republiky aj pozastavil účinnosť zákona o elektronickej komunikácii). Neexistuje teda preukázateľný obsah príslušných e-mailov, na ktorú sa súd prvého stupňa odvoláva.

Odvolací najvyšší súd, aj vzhľadom na tieto atribúty citlivo zvažoval, či vráti vec na opätovné prerokovanie súdu nižšieho stupňa alebo či meritórne rozhodne vo veci sám. Skonštatoval však, na základe obsahu spisu, že dokazovanie je kompletne vykonané a nie je potrebné ho už žiadnym dôkazom doplniť. Umelé udržiavanie obvineného v stave právnej neistoty nie je na mieste, pretože vrátenie veci súdu nižšieho stupňa, by súdne konanie predĺžilo, pričom výsledok, že obžalovaného je potrebné spod obžaloby oslobodiť, je známy už v čase rozhodovania odvolacieho súdu.

Odvolací súd akceptoval zásadu „v pochybnostiach prospech obvineného“ vzhľadom na stav, že v konaní neboli zadovážené žiadne iné priame dôkazy. Celý skutok a skutkové okolnosti podporujúce obžalobu, zostali len v rovine tvrdenia proti tvrdeniu. Súdu prvého stupňa boli predložené čestné prehlásenia Mgr. F. M., Ing. T. T. a U. P., ktoré súd prečítal na hlavnom pojednávaní a z ktorých vyplynulo, že svedok Q. podal na svedkov i účelové trestné oznámenie s cieľom ich zastrašiť a privodiť trestné stíhanie na základe nepravdivých tvrdení, ako aj predkladania neúplných dokladov, pričom išlo prevažne o ľudí, s ktorými mal svedok Q. najskôr dobré vzťahy, avšak keď sa dožadovali svojich oprávnených požiadaviek a vrátenia peňazí ako dlhov, tak ich týmto spôsobom zastrašoval, aby mu dali pokoj.

Pri komplexnom vyhodnotení dôkaznej situácie je potrebné ustáliť, že hoci v uvedenej trestnej veci bolo vykonaných obrovské množstvo dôkazov, nikto nepotvrdil a nebolo ničím preukázané, že by obžalovaný pre seba žiadal a prijal úplatok alebo, že by mal úmysel zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Z trestného spisu vyplýva, že obžalovaného mal usvedčovať jediný svedok, a to samotný oznamovateľ. Okrem jeho výpovede neexistuje žiaden iný priamy dôkaz, ktorý by svedčil proti obžalovanému. Podľa rozsudku súdu prvého stupňa svedkyňa P. Q. podporila zásadné okolnosti z výpovede svedka Q.. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že túto svedkyňu nemožno považovať na nezaujatú a tým dôveryhodnú, pretože ide o manželku svedka Q., čo súd pri hodnotení jej vierohodnosti nebral do úvahy, pričom svedkyňa ani nevypovedá o všetkých skutočnostiach, ktorých by sa sama zúčastnila. Nič nevidela, nič nevnímala vlastnými zmyslami, vypovedá len o tom, čo sa následne mala dozvedieť od svojho manžela, t. j. len reprodukuje ním podávané skutočnosti. V danom prípade sa jedná teda o tzv. svedka z druhej ruky. Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku nie je možné jednoznačne zistiť, ako mal obžalovaný svojim vystupovaním pri komunikácii dávať svedkovi Q. „najavo“, že tak neučiní zadarmo.

Na základe konštatovaného odvolací súd bol v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. povinný napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu. Vrátenie veci Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Tr. por., neprichádzalo do úvahy. Súd je povinný každú nezákonnosť napraviť v čo možno najkratšom čase, pretože akýkoľvek odklad by znamenal udržiavanie nezákonnosti a jej predlžovanie. Zistené pochybenia orgánov činných v trestnom konaní a súdu je možné napraviť iba oslobodením obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. Vrátenie veci do prípravného konania neprichádza do úvahy a prvostupňový súd by mohol rozhodnúť iba oslobodzujúcim rozsudkom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v

primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Odsek 2 čl. 6 Dohovoru stanovuje, že každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Dôkazom poslednej vety je skutočnosť, ktorú odvolací súd zistil na základe doplneného dokazovania, konkrétne prečítaním vyžiadaného služobného hodnotenia na Mgr. F. F. na verejnom zasadnutí. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný stále pôsobí v rovnakej funkcii ako vyšetrovateľ ekonomickej kriminality Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v W. X. Ku dňu 31. októbra 2016 je ustanovený na rovnakú funkciu, pričom zmeny jeho zaradenia sa v priebehu času menili iba na základe organizačných zmien uskutočnených v rámci útvarov PZ, kedy sa menila organizačná štruktúra v rámci Okresného riaditeľstva PZ a názov oddelenia. V súčasnosti je ustanovený do funkcie vyšetrovateľa 4. oddelenia vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v W. G.. Z trestného spisu je totiž zrejmé, že trestné stíhanie voči Mgr. F. začalo v hodnosti nadporučíka, obžaloba bola podaná v hodnosti kapitána a od 15. júna 2014 je obžalovaný v hodnosti majora. Hodnotenie osoby obžalovaného nemá samozrejme žiaden súvis s ustálením jeho viny alebo neviny zo žalovaného skutku. Svedčí iba k dotvoreniu obrazu jeho osoby v porovnaní s osobou svedka Q..

Ústavný súd vo svojich viacerých náleзоch (napr. IV. ÚS 123/08) výslovne konštatuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Odvolací súd dôsledne rešpektoval princíp, podľa ktorého je v právnom štáte vylúčené, aby ktokoľvek bol stíhaný bez zákonného dôvodu najmä v prípade, ak objektívna a ani subjektívna stránka trestného činu nie je prítomná. Ak by sa tento nezákonný stav predlžoval, išlo by o typický prejav neprijateľnej svojvôle orgánov verejnej moci v intenciách judikatúry ústavného a štrasburského súdu.

Rešpektujúc právo na spravodlivý proces odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol rozsudkom tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby pre skutky kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., pretože na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, nemožno urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe, aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa dopustil žalovaného trestného činu, výsledky dokazovania pred súdom nevyznievajú jednoznačne a nie je tu ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že sa skutok stal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.